

Begivenheders Indflydelse (se §§ 706 og 707), men kun at bestemme, at der for at Havarifordeling kunde finde Sted, maatte reddes saavel af Skib som af Ladning fra den Fare, der søgtes afværget ved Opofrelsen. — At opstille selv en saaledes begrænset Betingelse for Havarifordelingen gaar imidlertid ikke an.

Ved den nævnte Paragraf i tyvende Lov udelukkes først og fremmest de Tilfælde, hvor selve Opofrelsen har omfattet enten hele Skibet eller hele Ladningen, t. Eks. naar hele Ladningen efterhaanden er kastet over Bord, efter at Skibet er kommet paa Grund, naar synkefærdigt Skib med neutral Ladning er løbet ind i fjendtlig Nødhavn, hvor Ladningen vilde være reddet, medens Skibet maatte blive kondemneret. Det første Eksempel turde især være oplysende, fordi det viser, at tyvende Lovs § 705 fører til, at en Akt, der i alle Retninger er en Groshavariakt, pludselig vilde ophøre at være det, nemlig i det Øjeblik den sidste Balle eller det sidste Fod kastes over Bord, medens Tabfordeling vilde finde Sted, hvis Skipperen beholdt nok saa lidt af Ladningen om Bord. Dette er aldeles ikke acceptabelt i Praxis. Der kan ikke opstilles en forskellig Behandlingsmaade, efterjom Opofrelsen kommer til efterhaanden at omfatte den hele Ladning, eller Djemedet naaes inden det sidste Stykke af Ladningen kastes, — og selv om det straks havde været klart, at hele Ladningen maatte opofres for at faa Skibet ud af en Fare, der truede baade Skib og Ladning med Undergang (og dette er jo Forudsætningen), maa Tabfordeling finde Sted. At lade Tabet forblive, hvor det er, kan imidlertid umuligt være rigtigt; det vilde være det samme som at statuere, at Skipperen kunde redde sit Skib paa Ladningens Bekostning, naar han kun sørgede for at kaste den hele Ladning. Ikke mindre urimeligt vil det være at paalægge Skibet at erstatte den hele Værdi af den udkastede Ladning, hvorved Forholdet ganske vilde vendes om, saa at det, hvis t. Eks. Skib og Ladning vare lige i Værdi, i Virkeligheden blev det reddede Skibs Værdi, der gik tabt for dets Ejer, medens den opofrede Ladnings Værdi fuldstændig var reddet for Ladningsejeren. Tilfældet er da ogsaa vidt forskelligt fra det Tilfælde, hvor Skibet, der er stedt i Fare, har opofret den ikke i Fare stedte Ladning for at redde sig selv, t. Eks. har benyttet sin Ladning til at løstøbe opbragt Skib fra Jorden, og kan ikke behandles paa samme Maade. Den retfærdige Afgørelse kræver nødvendig en Fordeling af Tabet, og naar dette erkendes, maa de omhandlede

Tilfælde ligefrem medtages som normale. Naar ifkun Faren er fælles, og det er jo her Forudsætningen, og Opofrelsen sker for at bekæmpe den fælles Fare, saa er enhver Opofrelse netop paa Grund af det fælles Tab, Faren medfører for de i Fare stedte Genstande, stet for at redde alle de i Fare stedte Værdier, deriblandt ogsaa de opofrede, for Ejerne. Gik man ud fra den Opfattelse, at det fysisk færeste havde benyttet det udkastede Gods til at skaffe sig alene Frelse, kom man heller ikke i det mest normale Tilfælde til at anerkende Groshavarifordeling. Den Opfattelse, der ligger til Grund for Groshavarireglerne, er netop den, at t. Eks. en Udkastning ikke alene sker for at frelse Skibet og det Gods, der ikke kastes, men at Udkastelsen paa Grund af fælles Tabet i Faren sker til Frelse for det hele, til fælles Frelse. Det fysisk færeste deltagere i Opofrelsen ligesaavel som det fysisk opofrede, og de fysisk færeste Værdier ere kun reddede for Ejeren med Fradrag af en forholdsmæssig Andel i Opofrelsen. Det fysisk opofredes Værdi er reddet for dets Ejer i samme Forhold som det andet Gods er frelst for dets Ejer. I Stedet for dette Gods faar Ejeren en Fordring paa Erstatning, og denne Fordrings Værdi frelles for ham ved Groshavariakten, naar overhovedet noget frelses, af hvilket den delvis kan fyldestgøres. Ejeren af det udkastede Gods maa jo ogsaa contribuere til Groshavaritab med Værdien af det udkastede Gods, og dette repræsenteret ved Fordringen paa Havariudraget er meddelagtigt i senere Farer.

Reglen i tyvende Lovs § 705 udelukker ogsaa det Tilfælde, at Opofrelsen vel kun har omfattet en Del af Ladningen eller en partiel Skade paa Skibet eller har bestaaet i en Pengelopofrelse, men enten Skib alene eller Ladning alene frelses, hvad enten nu denne Frelse bevirkes ved Opofrelsen eller ved andre Omstændigheder, hvad jo efter det tidligere udviklede bør være irrelevant. Noget principiel Grund til at udelukke Tabfordeling i dette Tilfælde kan der formentlig ikke paavises. En anden Sag, som undertiden i den teoretiske Behandling har spillet en vilblende Rolle, er det, at Groshavarifordeling ofte i disse Tilfælde vil bortfalde af andre Grunde. Der bliver saaledes selvsagt ikke Spørgsmaal om Tabfordeling, naar Opofrelsen har rammet Skibet og kun dette reddes, heller ikke, naar Opofrelsen har rammet Ladningen, og der ifkun frelses af denne og derhos kun Genstande, der ejes af den, hvem Opofrelsen har rammet. Der vil heller ikke finde Tabfordeling Sted, naar